

PHẦN 9

Một tháng sau, đám cưới của Khánh Tường cùng Nhã Uyên được tổ chức trọng thể. Thu Huyền làm dâu phụ. Thọ Bình làm phụ rể. Cô dâu thật xinh đẹp dễ thương. Ai ai cũng trầm trồ:

- Em đẹp quá đi mất Nhã Uyên!

Khánh Tường vừa cúi xuống định hôn cô thì, Nhã Uyên đẩy mặt anh ra.

- Ai lại làm kỳ thế!

Khánh Tường cười hì hì:

- Vợ anh anh hôn có gì đâu mà kỳ chứ?

Đỏ mặt xấu hổ, Nhã Uyên quay mặt giấu vào ngực chồng:

- Anh kỳ ghê!

Ái Sương vị khách không mời mà tới. Cô cầm li rượu đi thẳng tới cô dâu chú rể:

- Xin chúc mừng! Mặc dù tôi không được mời mà tới thật đột ngột phải không?

Khánh Tường vẫn vui vẻ:

- Cô đã đến rồi thì xin hãy ngồi vào bàn dự tiệc.

Lắc đầu, Ái Sương nhìn đăm đăm vào Nhã Uyên:

- Hôm nay cô đẹp lắm. Xin chúc mừng cô!

Nhã Uyên nãy giờ cứ đứng sững nhìn người đối diện. Cô linh tính có lẽ sau này cô sẽ còn gặp rắc rối ở cô ta:

- Xin cảm ơn chị!

Khánh Tường nắm tay Nhã Uyên kéo đi:

- Xin lỗi, chúng tôi còn bận tiếp khách. Ta đi em!

Ái Sương nhìn theo mỉm cười.

Tiệc cưới suốt một ngày rồi cũng xong. Bà Ngọc Châu mừng lắm, vì cưới được con dâu như lòng bà mong muốn:

- Mẹ rất mừng khi thấy hai con lấy nhau.

Nhã Uyên lễ phép thưa:

- Đó là nhờ tình thương của cha mẹ cho con.

Thấy con dâu lo toan mấy ngày nay cũng mệt. Bà xoa tay:

- Con mệt lắm rồi, nên vào nghỉ đi con.

Nhưng Nhã Uyên vẫn làm theo lời dặn của mẹ là rót trà dâng cho cha mẹ chồng.

- Con về làm dâu cha mẹ. Xin cha mẹ hãy thương con mà chỉ bảo mọi điều.

Ông Khánh Tân xoa tay:

- Đừng con, hãy đứng lên. Từ nay chúng ta là người một nhà, con đừng áy náy điều gì cả.

Khánh Tường lên tiếng:

- Em đừng có lo lắng nhiều như vậy. Ba mẹ thương anh thì nhất định sẽ thương em. Em cố gắng làm vợ hiền dâu thảo là được rồi. Hãy sống thoải mái như ở nhà em là được rồi.

Nhã Uyên gật đầu:

- Vâng, con sẽ cố gắng làm vui lòng cha mẹ!

Bà Ngọc Châu rất hài lòng. Bà xoa tay:

- Vợ con cũng mệt rồi thôi hãy đưa nó về phòng nghỉ đi con!

Khánh Tường cùng Nhã Uyên đi rồi, bà mới quay sang chồng, mặt tươi vui bảo:

- Tướng con dâu mình rất tốt. Nhất định nó sẽ cho mình một bầy cháu đó ông!

- Ông Khánh Tân nhìn vợ nheo nheo mắt:

- Nhà nước khuyến khích mỗi gia đình dừng lại ở hai con bà không thấy sao?

- Ôi sao ông lo xa quá.

- Bà nói vậy là ý gì?

Bà Ngọc Châu nhìn chồng:

- Đó là chuyện của nhà nước kia mà.

- Bà không nhớ là hai con nó đang làm việc cho nhà nước đó sao hả?

Phẩy tay, bà Ngọc Châu lắc đầu:

- Ông chẳng chịu nghĩ xa một chút.

- Sao hả? Bà có sáng kiến gì à?

Bà nhích lại gần ông mà nói:

- Có gì đâu, sau khi sanh hai đứa con. Tôi và ông sẽ tạo cho vợ chồng nó phòng mạch tư, vậy thì con dâu mình có thể sinh thêm con thứ ba, thứ tư rồi.

Ngẩn tò te khi nghe vợ nói, ông Khánh Tân nhìn bà không chớp mắt:

- Sao? Bà ham có nhiều cháu nội đến như vậy sao?

Ngoảnh mặt đi nơi khác, bà hờn dỗi:

- Ông còn hỏi nữa hả?

- Sao bà lại giận tôi chứ?

- Nếu không vì ông thì thằng Khánh Toàn đâu có như vậy?

Thấy vợ lại nhắc đến chuyện cũ ông thở dài:

- Nhưng chuyện ấy đã hơn hai mươi năm rồi, sao bà còn nhắc lại làm gì?

Bà quay đi nơi khác:

- Tôi nhắc để cho ông nhớ đó thôi.

Biết đó là lỗi của mình nên ông nói một cách nhẹ nhàng:

- Nên quên nó đi bà ạ! Nhất định bà sẽ vui bên những đứa cháu nội mà.

Ngẩng đầu lên nhìn ông, bà hỏi:

- Vậy là ông cũng đồng ý với ý định của tôi.

Ông nhìn bà âu yếm:

- Tôi đâu dám làm trái ý bà nữa đâu.

Bà nguýt ông một cái:

- Vậy thì tốt.

Rồi hai ông bà rơi vào trạng thái im lặng. Ai cũng đang theo dõi ý nghĩa riêng của mình.

Sau khi Khánh Tường đưa vợ vào phòng, Nhã Uyên cảm thấy rất mệt. Nhưng cô vẫn cố gắng hết sức tinh táo:

- Từ nay anh không được ăn hiếp em đó nha?

Đưa tay nựng cằm cô. Khánh Tường âu yếm bảo:

- Sao anh lại ăn hiếp em chứ hả? Yêu em còn không hết nữa là.

Nhã Uyên nhìn anh cười tươi tắn:

- Anh không được bỏ em mình ở nhà đó.

Ôm cô vào lòng, Khánh Tường hôn tới tấp lên mặt cô:

- Em đừng lo! Anh yêu em và sẵn sàng hi sinh cho em mà.

Đưa hai tay nâng mặt anh. Nhã Uyên thì thầm:

Em cũng yêu anh nhiều lắm! Nhưng em sẽ chịu không nổi khi anh thân mật với người khác đâu.

Nhìn cô say đắm, Khánh Tường rất hiểu nỗi ám ức trong cô trong thời gian qua:

- Em an tâm sẽ không còn chuyện ấy nữa đâu.

Nhã Uyên hạnh phúc nằm gọn trong vòng tay anh.

Một tuần sau, tại bệnh viện. Nghỉ tuần trắng mắt xong cả hai trở lại bệnh viện công tác. Người Nhã Uyên gặp đầu tiên là Hân:

- Hạnh phúc dữ nha! Đi hưởng tuần trắng mắt về chị thấy em càng đẹp ra.

Nhã Uyên tùm tùm cười:

- Em thấy mình vẫn vậy thôi! Hân giục:

- Thôi vào làm đi em, bệnh nhân luôn hỏi tới em đó.

Nhã Uyên gật đầu rồi bước vào phòng làm việc. Đầu tiên là cô đi thăm những bệnh nhân nặng, thăm hỏi một cách ân cần.

Buổi trưa, đi ngang qua phòng giám đốc, Nhã Uyên thấy Ái Sương đang ngồi nói chuyện với ông Trần Khiêm. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô:

- Ôi...

Khánh Tường nhìn cô đăm đăm:

- Sao lại giật mình như vậy hả?

Nhã Uyên phụng phịu:

- Anh đùa như vậy bảo sao em không giật mình.

Khánh Tường lại hỏi:

- Về chưa em?

- Em chờ anh đấy!

- Vậy chúng ta về.

Nhưng ông Trần Khiêm xuất hiện, ông gọi Khánh Tường:

- Cậu vào đây, tôi nhờ chút chuyện.

Khánh Tường bảo Nhã Uyên:

- Em về phòng chị Hân chờ anh nhé!

Mặc dù không muốn, nhưng Nhã Uyên cũng phải tuân theo.

Mặc dù trong lòng không muốn. Nhưng Khánh Tường vì nể tình viện trưởng nên đành nhận lời:

- Được, tôi sẽ giúp viện trưởng lần này!

Ái Sương đòi đi theo:

- Cho em đi với!

Lắc đầu, Khánh Tường từ chối:

- Không được, cô hãy ở nhà chờ tin!

Ái Sương biết lí do từ chối khéo của Khánh Tường. Cô mím môi nhẫn nhịn.

Vì sự cấp bách của công việc. Khánh Tường chỉ điện cho Nhã Uyên biết là anh không thể cùng về với cô rồi tắt máy.

Biết cô có trong phòng bác sĩ Hân nên Ái Sương vờ nói thật to với Khang Tuấn:

- Anh ấy đi lo giúp em một số công việc đó mà.

Khang Tuấn hiểu ý Ái Sương nên cũng bàn việc:

- Chuyện gì mà quan trọng vậy Ái Sương?

Cười to Ái Sương cố tình nói lớn:

- Chuyện bí mật giữa hai người thôi mà.

- Cho anh biết với.

- Làm sao mà cho anh nghe được. Khánh Tường dặn em kỹ lắm cơ.

- Chà, xem ra hai người cũng bí mật dữ đó.

- Suyt! Anh đừng có nói lớn như vậy chứ.

Cả hai đều nghe rõ. Bác sĩ Hân nắm tay Nhã Uyên trấn an:

- Cô ta lại mở trận tấn công em rồi đó. Em nhớ hãy bình tĩnh.

Nhã Uyên tỏ ra cứng rắn:

- Em không sao đâu.

- Chị đưa em về nhé!

Nhã Uyên thấy làm như vậy thì phiền quá nên từ chối:

- Không cần đâu chị, em về một mình được rồi.

- Vậy em cẩn thận nhé!

Đến chiều tối Khánh Tường mới về đến nhà. Thấy Nhã Uyên vẫn còn ngồi ở một góc phòng anh ôm cô vào lòng:

- Em chưa ngủ sao?

- Em chờ anh!

Đặt lên trán cô nụ hôn. Nhã Uyên đẩy anh ra.

- Đi tắm, rồi ăn cơm, cha mẹ vẫn chờ cơm anh đó.

Nhìn sững vợ, Khánh Tường tỏ ý không hài lòng:

- Sao em không dọn bữa cho cha mẹ ăn trước? Chờ anh làm gì?

Hơi khó chịu, Nhã Uyên đáp nhẹ nhàng:

- Em có nói nhưng cha mẹ vẫn bảo phải chờ anh đó.

Khánh Tường đứng lên:

- Vậy anh đi tắm em xuống bảo chị bếp hâm lại thức ăn, anh sẽ ra liền.

Lát sau, mọi người sum họp quanh nồi cơm, ông Khánh Tần nghiêm nghị nói:

- Bây giờ con đã cưới vợ nghĩa là đã bị ràng buộc của gia đình, con nên quan tâm một chút.

Bà Ngọc Châu cũng nói:

- Ai đời lại bỏ vợ đi taxi về như vậy chứ.

Nhã Uyên dịu dàng lên tiếng:

- Anh ấy đi công tác đột xuất thôi mà mẹ.

Khánh Tường nhìn vợ biết ơn anh chóng chế.

- viện trưởng nhờ con đâu thể làm ngơ.

Ông Khánh Tần nhìn con dò xét:

- Ông ấy nhờ con làm việc gì vậy?

Khánh Tường chỉ đáp:

- Dạ cũng xung quanh việc của bệnh viện thôi.

Bữa cơm rồi cũng qua, mọi người ai về phòng nấy. Nhã Uyên hỏi nhanh:

- Em biết khi nãy anh trả lời với cha không đúng sự thật.

- Sao em nói vậy?

- Em biết anh đang nói dối.

Kéo cô nằm vật xuống giường Khánh Tường cho cô một trận mưa hôn lên mặt:

- Em thật là nhạy bén, thông minh lắm!

Nhã Uyên đắn đo suy nghĩ:

- Tại sao anh không chịu nói thật cho cha nghe về việc anh đang làm.

Gối đầu bằng hai tay, Khánh Tường đưa mắt nhìn lên trần nhà, anh biết nói gì bây giờ đây chứ. Thấy anh đang đấu tranh tư tưởng nên nói:

- Dường như anh có điều gì đó không nói được.

Quay qua anh kéo Nhã Uyên nằm chổng lên người mình:

- Thật tình anh chẳng giấu chuyện gì với em cả.

- Vậy là anh đang muốn nói với em điều gì phải không?

Đưa tay sỗ nhẹ lên trán cô Khánh Tường bảo đùa:

- Ai bảo mình cưới cô vợ thông minh làm chi.

- Anh chưa trả lời em.

- Trả lời gì cơ?

- Hôm nay anh đi đâu.

- Giúp ông Trần Khiêm!

Ngồi dậy, Nhã Uyên lắc đầu:

- Không đơn giản đâu.

Nhìn cô Khánh Tường lại hỏi:

- Em không hay gì sao?

- Chuyện gì mới được.

Ngồi dậy cùng cô, Khánh Tường đưa tay ôm trọn vợ vào lòng.

- Trường Thịnh lấy xe bệnh viện chở thuốc tây lậu bị bắt.

Nhã Uyên kêu lên:

- Trời đất, chuyện động trời vậy sao anh?

- Nhưng viện trưởng không tiện ra mặt, nên nhờ anh đi giải quyết giùm.

Quay mặt đi, Nhã Uyên giận dữ, cô nói:

- Vậy là anh đi giúp ông liên. À, dù sao thì cũng...

Đưa hai tay nâng mặt cô quay lại. Khánh Tường hỏi nhanh:

- Cũng làm sao hả?

- Anh đâu thể từ chối đúng không?

Khánh Tường phân tích:

- Anh đi là vì bệnh viện thôi. Ngoài ra không còn ý gì.

Nhã Uyên định nói gì đó nhưng điện thoại của anh có tín hiệu:

- Alô! Khánh Tường đây!

- Anh vào viện gấp, có bệnh nhân đang cần anh.

Khánh Tường bật dậy:

- Viện trưởng trực đêm nay mà. Tôi...

- Anh nên vào đi! Vì bệnh viện hiện giờ chẳng có bác sĩ phẫu thuật nào ở đây cả.

Khánh Tường khẩn trương:

- Được rồi tôi sẽ đến ngay.

Nhã Uyên nhìn anh lo lắng:

- Có bệnh nhân sao anh?

- Ừ mà viện trưởng không có ở đó.

- Vậy còn các bác sĩ khác trực nữa mà.

Khánh Tường vừa thay vội quần áo vừa nói:

- Chẳng hiểu sao họ không ở đó.

- Em đi với anh!

Lắc đầu từ chối, Khánh Tường ngăn:

- Em mệt lắm hãy ở nhà nghỉ ngơi, ngày mai còn làm việc nữa đấy.

Hôn vội lên má cô một cái rồi anh đi nhanh ra ngoài. Nhã Uyên chỉ biết lắc đầu nhìn theo.

Một lát sau, Khánh Tường đã có mặt tại bệnh viện.

Người ngồi chờ anh là Ái Sương. Khánh Tường đâm bực:

- Thì ra là cô à?

- Anh ghét em đến nỗi mặt em mà anh không muốn nhìn sao?

Khánh Tường nói giọng lạnh băng:

- Ai biết được cô đang dùng thủ đoạn gì đây.

Ái Sương nói một cách vuốt ve, ngọt ngào:

- Em gọi anh đến là để cảm ơn anh về việc chiều nay.

- Vậy sao?

- Em nghĩ, anh vẫn còn nghĩ đến em và yêu em đúng không?

Khánh Tường ném cho cô cái nhìn giận dữ:

- Cô định giờ trò gì nữa đây?

- Em không có, em nhớ anh cuồng dại, em nhất định sẽ gặp được anh đêm nay.

Khánh Tường vừa định bước ra thì nhanh nhẹn Ái Sương chụp lấy tay anh kéo thật mạnh về phía mình, trong lúc không để ý, người anh đổ về phía cô. Ái Sương ôm anh, hai người như quyện vào nhau.

Bác sĩ Hân thay ca trực vô tình đi ngang qua nhìn thấy cô kêu lên:

- Khánh Tường, anh bị ồi vậy sao?

Khánh Tường bị bất ngờ nên đầu phản ứng kịp nên rơi vào tình trạng dở khóc dở cười.

Anh cố phân bua:

- Tôi...

Bác sĩ Hân lắc đầu:

- Sự thật như vậy anh còn chối nữa sao?

Ái Sương, ánh mắt long lanh của người chiến thắng cô cao giọng:

- Thì anh hãy nói đại ra đi. Rằng tụi mình còn yêu nhau chỉ tại vì...

Khánh Tường nhìn Ái Sương bằng đôi mắt có lửa:

- Cô im đi!

Ngọc Hân bỏ đi, Khánh Tường ngồi ngây ra ôm đầu hồi hận.

Ái Sương cười vang đắc thắng:

- Con nhỏ này không được hạnh phúc thì ai kia cũng sẽ đau khổ mà thôi...

Hai người lại xô xát nhau...

Sáng hôm sau, Nhã Uyên vào bệnh viện, với một tâm trạng không vui.

Chẳng hiểu sao đêm qua Khánh Tường không về.

Bác sĩ Hân đã thay ca trực, thế là Nhã Uyên cũng chẳng biết tâm sự cùng ai.

Cô bước nhanh vào phòng trực, mặt áo Blou và khẩu trang vào cô bắt đầu côngviệc của mình.

- Nhã Uyên!

- Chào anh Khang Tuấn!

- Em mới vào hả?

- Vâng!

- Thấy mặt em như vậy có lẽ em đâu biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Nhã Uyên hỏi hớp:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Chẳng hiểu chuyện gì mà Khánh Tường xô Ái Sương chấn thương đầu rồi.

Nhã Uyên tái xanh mặt mày.

- Tại sao phải xảy ra như thế hả anh?

Lắc đầu, Khanh Tuấn bảo:

- Anh cũng không biết nữa, khi anh lên thì mọi việc đã xong rồi. Có thể em hỏi Hân sẽ biết mà.

Nhã Uyên lo lắng:

- Để em đi tìm Khánh Tường xem sao?

Khang Tuấn giục cô:

- Em nói phải đó, có lẽ anh ấy đang ở phòng chăm sóc đặc biệt ấy.

Nhã Uyên đâu có khó khăn gì khi tìm phòng bệnh nhân:

- Anh Khánh Tường, anh đừng bỏ em nghe!

Ái Sương vẫn nhắm mắt, nhưng miệng vẫn gọi Khánh Tường. Anh lấy khăn chậm những giọt nước mắt đang đọng bờ mi.

Bất thành linh Ái Sương đưa hai tay choàng qua cổ anh.

- Khánh Tường hãy ôm em đi anh!

Khánh Tường cố mở tay cô ra, anh lắc đầu:

- Đừng làm vậy mà Ái Sương, Anh vẫn ngồi đây với em mà.

Nhã Uyên đã nhìn thấy, cô bịt miệng chạy đi.

Khang Tuấn xuất hiện, anh nói như gắt:

- Khánh Tường! Cậu thật bỉ ổi, đã làm tổn thương Nhã Uyên!

Rồi Khang Tuấn chạy theo cô:

- Nhã Uyên, em đừng làm bậy nhé! Dù sao cũng còn có anh mà!

Nhã Uyên đã đến và cô ấy đã thấy tất cả. Khánh Tường nhìn Ái Sương hằn hộc:

- Cũng tại cô tất cả!

Rồi anh bỏ mặc cho Ái Sương nằm một mình, chạy tìm Nhã Uyên. Anh biết cô ấy khó tha thứ cho anh.

Nhã Uyên khóc râm rức, cô nghe tim mình vụn vỡ. Khánh Tường phản bội mình. Tại sao còn yêu cô ta mà anh lại cười mình chứ.

Thấy cô khóc nhiều, Khang Tuấn cũng nao lòng:

- Đừng khóc nữa Nhã Uyên!

Nhã Uyên vẫn đưa tay ôm mặt:

- Làm sao em có thể không khóc được chứ! Em đã bị phản bội, em đã bị lừa dối.

Khang Tuấn nói khác đi lòng mình đang dự tính:

- Biết đâu Khánh Tường đang có nỗi khổ riêng.

Lắc đầu, Nhã Uyên nói giọng kiên quyết:

- Dù có nỗi khổ như thế nào em cũng không thể tha thứ cho anh ấy được.

Lau khô nước mắt, Nhã Uyên định bước về phòng trực thì Khánh Tường bước tới:

- Nhã Uyên em...

Khang Tuấn bỏ đi về phòng của Ái Sương.

Nhã Uyên lắc đầu:

- Anh đừng nói gì nữa cả chúng ta sẽ li hôn, để anh được tự do hơn.

Nói rồi, Nhã Uyên bỏ những lời giải thích của anh ngoài tai đi vội về phòng trực, cô quyết định viết đơn li hôn...